

Scénář- Slávka Posltová - ZŠ Maltézských rytířů Kladno

Slávka Posltová se narodila v roce 1926 v Sazené u Velvar do rodiny mlynáře. Už od dětství tatínkovi ve mlýně pomáhala. Během 2. světové války její tatínek velmi riskoval a dovážel mouku do Terezína.

„Jenom to měl můj otec takový všelijaký známý, tak Němci to nevěděli. Ty to nějak nebrali, ale otec to posílal do Terezína no. Vždycky v noci si přijeli pro to. A protože se bál tam dát někoho cizího, tak jsem tam byla já, no a otec. Jsme jim to naložili, to plný auto. A byl tam jeden policajt, kterej byl takovej, ten to zařizoval a ten jel s nima.“

„To já si dobře nepamatuju tyhle věci. Já jsem se snažila vždycky to vytlačit a teď, když to mám se vracet, tak se mi třese hlas.“

Na konci války, když bylo Slávce 19 let, se po smluveném sňatku přestěhovala na statek. Na život a práci na statku si musela zvykat.

„Moje matka smluvila s mým tchánem, řeknu vám to, jak to bylo. Že teda: paní mlynářová, my bysme to mohli dát dohromady, dostane slečna – to jsem poslouchala takhle za dveřma – nějaký věno by dostala asi, že jo? Tak se domluvili na to, jaký věno dostanu a vdali mě normálně za mýho muže.“

„Takže všechno, co se dělalo v tom statku, to byl statek, to bylo hospodářství dost veliký, tak všechno nechával na mě. On nevěděl, vůbec nepochopil, že já jsem ze mlejna a ne ze statku.“

Její život výrazně ovlivnil nástup komunismu v Československu. Rodině paní Slávky zabavili mlýn i hospodářství.

“Komunismus je nejhorší věc, jakou si můžete představit!”

„Oni ubližovali, normálně! Bylo to hrubý, sprostý, prostě vzali si, sebrali ten majetek, řekli všechno vodevzdám, jako si vemem. Ale ne dáte nám? Vemem si to!“

Slávku Posltovou velmi zasáhly i události kolem úmrtí Jana Palacha v lednu 1969. V té době už pracovala v Praze a spolu s přáteli se účastnila i jeho pohřbu.

“Bylo tam strašně lidí a komunisti měli hroznej strach.“

„My jsme tam prostě byli všichni za tou rakví, tahlecta parta. No a šli jsme a šli jsme prostě. Nějak akorát jsme měli strach, aby ještě někdo další se taky neupálil. To jsme měli velikej strach.“

Po ukončení vysoké školy začala pracovat jako projektantka. Dokonce se podílela i na projektování pražského metra, kde se osobně seznámila s budoucím prezidentem Václavem Havlem.

“No, když se dělalo metro, tak tam měl svýho švagra, v tý skupině a chodíval tam.“

„To byl nesmírně chytřej pán, nesmírně chytřej.“

Samozřejmě chtěl vědět, co tam je. Tak tak jsem se takhle jsem si s ním seznámila. Říkali jsme si, ahoj Vašku, ale to tak bylo.“

„Ty lidi, který pracovali na tom metru, ty nebyly prověřeny nikdo. My jsme nikdo neměl prověrku, a přesto jsme dostávali výkresy, který byli přísně tajný.“

Paní Slávka žije v domově seniorů v Kladně. Stále sleduje aktuální dění ve světě. A na základě svých životních zkušeností má jasno v tom, koho bychom se měli obávat.

„Aby se báli Rusů. Aby se hodně, hodně, hodně báli, aby jim nevěřili hlavně. Takhle to jsou lidi, který nejsou zvyklí říkat nic na rovinu. Oni všechno otočej tak, aby jim se to hodilo a nevěřím jim ani dneska.“